בס"ד

יום **ה', כח' ב**אלול תש"ס (**28** בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כח' ב**אלול:
"ויאמר אלוקים יהי מאורות ברקיע השמיים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים. והיו למאורות ברקיע השמיים להאיר על הארץ ויהי-כן. ויעש אלוקים את שני המאורות הגדולים את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטון לממשלת הלילה ואת הכוכבים. ויתן אותם אלוקים ברקיע השמיים להאיר על הארץ. ולמשול ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החושך וירא אלוקים כי טוב. ויהי ערב ויהי בוקר יום רביעי."

ולסיום שנת תש"ס, סיפור על עניין של שיתוף פעולה:
ברוב תפילותינו למשך השנה בכלל, ולימים הנוראים בפרט, הלשון היא לשון הרבים – כדוגמת תפילת "אבינו מלכנו", שמסתיימת ב- "...חננו וענינו כי אין בנו מעשים. עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו". נשאלת השאלה: למה, בימים אלה של חשבון נפש, אין אנו מזכירים את הצרכים של הפרט? למה, לכאורה, אין כל אחד מתפלל עבור עצמו? אמנם הגמרא מלמדת אותנו כי לתפילה של ציבור יש עוצמה רבה יותר, עד כדי כך שכמעט ואין השם יתברך יכול להתעלם מתחנוני הציבור.
אך, כיצד הקב"ה 'שם לב' לצרכים של היחיד כאשר ההוא מתפלל רק כחלק מהכלל?

להסביר זאת, **המשל** הבא:
שלמה עבד בתור משגיח מבחנים בתיכון, והיה ידוע כאדם קשוח וממושמע שלא הרשה לתלמידים לחרוג מהזמן הקצוב למבחן אף בדקה אחת. פעם, היה עליו להשגיח מבחן בכיתה ט'. בין הנבחנים היה תלמיד בשם חיים, שנהג תמיד לבקש זמן נוסף במבחן. כאשר נודע לשלמה אודות תכסיס זה, הוא החליט לא לתת לאף אחד זמן מעבר למותר. מראש, הוא הבהיר לתלמידים, "יש לכם 90 דקות להשלים את המבחן ולא יותר. אם תגישו אותו באיחור אפילו של דקה אחת, לא אקבל את המבחן."
כצפוי, בתום זמן זה, חיים המשיך לכתוב, והתחנן לפניו, "רק עוד שתי דקות, בבקשה." וכצפוי, המשגיח דחה בקשה זו, ועם זאת, חיים המשיך לכתוב. כעבור דקה וחצי ניגש חיים לשלמה עם המבחן. כל המבחנים האחרים נמצאו בערימה מסודרת על השלחן ליד המשגיח. שלמה עמד בשלו וסירב לקבל את המבחן של חיים.
חיים נבהל. הוא ייכשל במבחן! הוא החל לצעוק אל המשגיח: "אתה חייב לקבל את המבחן שלי! האם אתה יודע מי אני?"
ניענע שלמה את ראשו, כאילו לא מעניין אותו מטענותיו של חיים. שוב, חיים חזר על השאלה, בקול רם יותר: "האם אתה יודע מי אני? האם אתה יודע מיהו האבא שלי?"
הפעם, ענה שלמה בכעס: "אינני יודע מי אתה, ואינני יודע מי האבא שלך. ואתה יודע מה? גם לא איכפת לי!"
"באמת?", שאל חיים, "פנטסטי!" ועם זאת, הוא לקח את ערימת המבחנים, הכניס את שלו לאמצע הערימה, והחזיר אותם מסודר על שלחן המשגיח. בחיוך גדול, הוא הסתובב ויצא.

והנמשל: ראש השנה הוא יום הדין לכל באי עולם. שנת תש"ס מסתיימת והגיע הזמן להגיש כל אחד את המבחן שלו. אך כאשר אנו מתפללים (או נותנים צדקה או מתחרטים על מעשינו) **ביחד**, גזר הדין - גם ליחיד וגם לכלל - יהיה חיובי יותר. ["Parsha Parables"]

כניסת שבתוראש השנה (ב"ש): 18^{07}
צאת ראש השנה (יום א')(ב"ש): 19^{04}

יום נעים, ושבת שלום, ולכל עם ישראל שנה טובה!

בס"ד

יום **ה', כח'** ב**אלול** תש"ס (**28** בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אנו תפילה כי בשנה הקרובה, נחזק את מידת שיתוף הפעולה בין פלחי העם.

כניסת שבתוראש השנה (ב'י'ש): 18^{07}
צאת ראש השנה (יום א')(ב'י'ש): 19^{04}

יום נעים, ושבת שלום, ולכל עם ישראל שנה טובה!